

Α' γλυκύφανο ἀηδονάκι
Πόσον εἶσαι εὐτυχησμένο!
Σὺ ἀληθῶς ἠγαπημένο
Ἡμπορεῖς νὰ ὀνομασθῆς.

Οπου πᾶς, κ' ἡ σύντροφός σου
Ἀπετώσα σ' ἀκλουθάει,
Προθυμεῖται καὶ ἀγαπάει
Νὰ σοῦ σέκη εἰς τὸ πλευρόν.

Ψηλά δένδρα, πυκνά δάση
Μ' ὄλον ὅτι ἐσύ συχνάζεις;
Χρείαν δὲν ἔχεις νὰ στενάξῃς
Διὰ τὴν σύντροφον ποτέ.

Τρέχεις, φεύγεις, καὶ πετάεις,
Πᾶς στὸ πλεόν ψηλὸ κλαδάκι,
Σ' ἄλλο ἐκείνη εὐθὺς παρέκει
Παρειρίσκειται μὲ ἐσέ.

Κελαδεῖς, καὶ μὲ χαράν της
Στέκει ἡσύχως ν' ἀγρυπνήσῃ.
Σὺ σιωπᾶς, νὰ κελαδήσῃ
Τότε δευτέρα ἀρχηνᾶ.

Κι' ἀνὰ τὰ ὕδατα πλησιάζῃς
Ποτέ μόνον δὲν σ' ἀφίνει:
Ἀπειᾶ νὰ πῆν κ' ἐκείνη
Π' αὐτὸ κείνο τὸ νερόν.

Ἡ Τερπνότης τῆς φωνῆς σου
Εἰς τὸν κόσμον ἕμοια δὲν ἔχει,
Στὴν γλυκύτητα, παρέχει
Κ' ἕνα τὶ παθητικόν.

Κι' ὅτε ἡ φύσις μειδιῶσα,
 Τὰς πεδιάδας πρᾶσινίζει,
 Τὰ φυτὰ, τὰ δένδρα ἀνθίζει,
 Κι' εὐοδιάζει ὄλος ὁ ἀήρ.

Τότε πλέον δι' εὐγνωμοσύνην
 Μὲ τσαύτην μελωδίαν
 Κελαδεῖς, ποῦ τὴν καρδίαν
 Αγαλλιᾶζεις καθ' ἑνός.

Πίκραις, θλίψαις, ἄλλα πάθη,
 Οἱ ἔρωτές σας δὲν γνωρίζουν,
 Σᾶς, αὐτοὶ δὲν βασανίζουν
 Μὲ ταῖς ζήλικις ταῖς πικραῖς.

Δὲν ὁμοιάζουν, δὲν μιμοῦνται
 Τὸν υἱὸν τῆς Ἀφροδίτης:
 Τὸ παγκάκιστο παιδί της
 Σαῖτεύει ταῖς καρδιαῖς.

Μ' ἐσαῖτεύσε ἀφ' οὔ πρῶτον
 Εφαρμάκωσε τὸ βέλος,
 Καὶ νεκρὸν μὲ θέλει τέλος
 Ο σκληρόκαρδος θεός.

Αχ! νὰ χαίρωμ' ἂν ἤμπορουν
 Καθὼς σὺ, κ' ἐγὼ ἐλευθέρως,
 Τὴν τερπνότητα τοῦ ἀέρος,
 Καὶ τῆς φύσεως τὰ καλὰ!...

Ἀλλὰ, φεῦ! Ἐπὺ ἀηδονάκι,
 Εἶσαι πάντα εὐτυχισμένο.
 Ἐγὼ πρέπει ν' ἀπομένω
 Εἰς ταῖς πίκραις, σοὺς καῖμούς.